

Farebná revolúcia v USA ako podľa manuálu

Mikuláš Hučko

2. júla 2020 ✚ *Cirkev História* ✚ *BLM*

Hoci sa jednotlivé Revolúcie vzájomne líšia vo svojej historickej konkrétnosti, vždycky majú spoločné prvky. Francúzska revolúcia z roku 1789 je považovaná za symbolickú udalosť práve preto, že sa v nej paradigmaticky prejavili všetky zložky Revolúcie. Možno, že v budúcnosti budú historici študovať to, čo sa teraz deje v Spojených štátoch, aj ako udalosť so príznačnými charakteristikami.

O ktoré zložky Revolúcie ide? Ako sa prejavujú v Spojených štátoch?

Túto otázku si kladie **Julio Loreda**, spisovateľ a novinár, predseda Talianskej spoločnosti pre tradíciu, rodinu a vlastníctvo, pochádzajúci z Peru (*tu*).

Za prvú zložku Revolúcie považuje **vybičovanú atmosféru elektrizujúceho šialenstva**, ktorá – podľa neho – je čiastočne výsledkom prefíkaného manévrovania reálnych okolností, čiastočne umelo vyvolaných podľa dôkladne vypracovaných techník masovej psychologickéj manipulácie.

S vybičovaním atmosféry máme všetci nejaké skúsenosti. Stačí si vziať športových fanúšikov, ako dramaticky prežívajú, keď sa ich obľúbeným jedenástim či dvadsiatim miliónárom nepodarí dostať loptu za bránkovú čiaru častejšie než ich konkurencii. Ale to je iba hra.

Loreda uvádza neuveriteľný, ba až šokujúci príklad, keď počas Francúzskej revolúcie bolo toto šialenstvo také silné, že dokonca aj **príslušníci šľachty sa nechali strhnúť opojnou atmosférou Revolúcie**. Jedna z nich, markýza de la Tour du Pin Gourvernet (1770 – 1853), legitimistka a dvorná dáma kráľovnej, vo svojich Memoároch rozpráva, že spev Marseillaisy na ulici ju napriek všetkému jej osobnému presvedčeniu tak uchvátil, že jej manžel ju musel vyfackať a tak ju donútiť, aby sa spamätala. Strhnutá frenetickou hudbou zrazu začala sama kričať z plného hrdla „à la lanterne les aristocrates! – šľachticov na šibenicu!“.

Francúzska revolúcia bola pred dvesto rokmi, ale jej mechanizmy sa opakujú vo všetkých revolúciách. Rok 1968 je nám oveľa bližšie, mnohí si ho dobre pamätajú, najmä jeho vzrušenú atmosféru, ktorá podľa Loredu nebola iná. „*The Revolution is here because there's something in the air (Revolúcia je tu, pretože niečo visí vo vzduchu,*“ spievala hudobná skupina Thunderclap Newman.) Časopis Time, ktorý toto „niečo vo vzduchu“ opisoval, hovoril o *vetre filozofického šialenstva (...), v dôsledku ktorého stáročné hodnoty sú prevracané hore nohami provokatívnou, opojnou a dráždivou vlnou mladosti*“. Táto vlna kolektívneho šialenstva opila a strhla celú generáciu do víru, vrátane mnohých predstaviteľov strednej triedy, ktorú chcela zničiť.

A od revolúcie roku 1968 Julio Loreda sa dostáva do súčasnosti, do revolúcie, ktorá práve prebieha pred našimi očami, či si to uvedomujeme alebo nie. Z pohľadu dnešného poznania, je jasné, že v Spojených štátoch už dlho vládla napätá atmosféra. Minimálne od zvolenia Donalda Trumpa za prezidenta, ktoré

zaskočilo liberálnu ľavicu zvyknutú vládnuť bez akéhokoľvek odporu. Keďže na to nebola pripravená, reagovala dosť zle a spustila proti nemu nepriateľskú a neľútostnú kampaň. Donald sa nedal zastrašiť a nezostal jej nič dlžný. Tým sa spustil proces čoraz hlbšieho **ideologického rozdelenia krajiny**. Prieskumy ukazujú, že **Amerika je rozdelená na dve časti**, pričom iba málo centristov zatiaľ zostáva neutrálnych. Asi nebudeme ďaleko od pravdy, keď povieme, že v Spojených štátoch vládne atmosféra občianskej vojny.

Už beztak napätú atmosféru pred blížiacimi sa novembrovými voľbami ešte viac pomohla vyostriť nervozita, strach a neistota v dôsledku nepredvídanej koronavírusovej pandémie, ktorá vážne zasiahla Spojené štáty. Ani tu si ľavica nenechala ujsť príležitosť vytrvalo útočiť na prezidenta a pri jeho zdravotníckej politike v zúfalej snahe získať na tom nejaké politické body. Prezident jej obvykle odpovedal cez Twitter a ani on nevyberal slová. Atmosféra už bola na prasknutie. **K výbuchu stačila iskra**. A tou iskrou bola smrťou Afroameričana Georga Floyd, zaškrteného bielym policajtom v Minneapolise. Táto smrť, akokoľvek príšerná, by určite nebola spôsobila takúto explóziu, keby atmosféra už predtým nebola taká nabitá.

Vybičovaná atmosféra znemožňuje vnímanie reality

Julio Loreda z psychologického hľadiska presvedčivo vysvetľuje pôsobenie takejto atmosféry, ktoré si často vôbec neuvedomujeme, ba neraz si ju neuvedomujú ani politici ani novinári. V čom spočíva toto pôsobenie?

Podľa Loreda prvou obeťou atmosféry elektrizujúceho šialenstva je **vnímanie reality**. Prečo? Preto, lebo verejná mienka v tejto šialenej atmosfére sa v mnohých ohľadoch **správa ako psychologicky labilná osoba trpiaca paranojou**. V psychiatrii sa tomu hovorí „narušenie zmyslového vnímania“. **Samotné vnímanie reality sa mení a následne aj jej hodnotenie**. Zatiaľ čo z okrajových faktov sa stávajú senzačné správy, ostatné skutočnosti, hoci sú závažné, miznú zo zorného poľa. Vtedy je veľmi ľahké šíriť nielen *fake news* (falošné správy), ale aj to, čo by sa dalo nazvať *fake judgments* (falošné sudy), čiže falošné hodnotenie faktov. Je to druh **kolektívnej paranoje**, v ktorej ľudia v momentálnom stave rozrušenia **strácajú schopnosť objektívne uvažovať**, nestranným spôsobom hodnotiť situácie a normálne sa správať.

Julio Loreda si všíma, že v takto vybičovanej atmosfére gestá, ktoré by za normálnych okolností boli považované za výstredné a bláznivé, sú zrazu vnímané ako normálne, ba dokonca sympatické. Príkladom je „bozkávanie nôh“, ktoré v Spojených štátoch sa stáva čímisi bežným: černocho položí nohu na ulicu a belosi i belošky sa postavia do radu, aby mu ju bozkali. Nebyť atmosféry revolučného šialenstva, táto scéna by sa každému javila ako maximálne groteskná.

Z tohto dôvodu je pre obrancov poriadku ťažké postaviť sa proti **revolučnému hurikánu**, kým tak prudko duje. Ich „zbrane“ – pravda, logika, pokoj a zdravý rozum – sú v atmosfére kolektívnej paranoje úplne zbytočné.

Možno sme sa nad tým nikdy nezamysleli, ale typickým príkladom falošného vnímania reality je manipulácia s výrazom „rasizmus“, ktorý s obľubou vypichuje americká ľavica ako príčinu, ktorá spustila súčasnú Revolúciu, a ktorý je predstavovaný ako nepriateľ, ktorého treba poraziť. **Všetci žijú v presvedčení, že protestujú proti rasizmu a v duchu si blahoželajú, akí sú úžasní a tolerantní**. Pritom si ani sami neuvedomujú, že sú manipulovaní. Veď stačí pozrieť si čísla, aby zistili, že

ide o *fake news*, na základe ktorej prišli k *fake* záverom.

Príkladov **falošného vnímania reality** je bezpočet. Vezmime len prípad týchto dní, pri ktorom počas futbalového zápasu v anglickom meste Burnley miestni fanúšikovia zaplatili lietadlo, ktoré za sebou ťahalo správu **White Lives Matter – Burnley** (*Na bielych životoch záleží – Burnley*), ktorý bol médiami jednoznačne interpretovaný ako „nevydarený rasistický vtip“, z ktorého vraj boli všetci zdrvení. Takto tento prípad podali aj aktuality.sk, sme.sk i dennikn.sk. Natíska sa otázka, v čom sú takéto médiá „nezávislé“, keď všetky túto správu úplne rovnako „závisle“ interpretovali ako odsúdeniahodný „prejav hrozného rasizmu“?

Dôležité sú fakty, fakty a fakty. Julio Loreda na podporu svojho tvrdenia uvádza oficiálne štatistické údaje, z ktorých vyplýva, že v roku 2018 došlo k 547 948 prípadom násilia páchaného čiernymi proti bielym a k 59 788 prípadom násilia páchaného bielymi proti čiernym.[1] Pokiaľ by teda šlo o rasizmus, jeho hlavnými obeťami by podľa tohto kritéria mali byť belosi. Opovážte sa však toto nahlas vysloviť hocikde na Západe! Minimálne budete označení za krajne pravicového rasistu!

Už v apríli 2015 uverejnili noviny *Washington Times* dokumentovanú správu s názvom „Polícia zabíja viac belochov ako černochoch, ale smrť černochoch vyvoláva väčšie rozhorčenie.“

V posledných týždňoch pribúda aj svedectiev známych Afroameričanov, ako sú herci Morgan Freeman, Denzel Washington i rapper Lil Wayne, ktorí **popierajú, že by v Spojených štátoch existoval dominantný problém rasizmu**. V atmosfére paranoidného šialenstva však tieto svedectvá zostávajú nepovšimnuté, zatiaľ čo médiá do omrzenia opakujú mantru „rasizmu“.

Poznámka na okraj. Je zaujímavé, že rovnako nepovšimnutou zostáva aj skutočnosť, že ozajstným „katom“ černochoch v Spojených štátoch je potrat. Až 44% všetkých potratov vykonaných v krajine je potratením afro-amerického dieťaťa.[2] V súčasnosti prebieha skutočný afroamerický holokaust. Média ho však ani slovom nespomenú. A keď ho médiá nespomínajú, pre ľudí nejestvuje. A je to!

Úloha propagandy

Ďalším prvkom každej revolúcie podľa Julia Loredu je propaganda, pričom vychádza z predpokladu, že architekti revolučnej propagandy veľmi dobre vedia, že **verejnú mienku v stave elektrizujúceho šialenstva je ľahšie ovládať** ako keby bola pokojná a rozumne uvažovala. Je im jasné, že v období Revolúcie je možné viesť operácie psychologickéj vojny, ktoré sú za normálnych okolností nepredstaviteľné.

Spôsoby manipulácie je viacero, ale medzi najúčinnnejšie patria:

- výber správ, ktoré treba uverejňovať, a správ, ktoré uverejňovať netreba;
- tendenčný výklad faktov;
- každej správe treba dať určitú „vibráciu“, aby zaujala čitateľa skôr v emocionálnej než intelektuálnej podobe; na druhej strane prezentovať „nestranne“, bez „vibrácií“, správy, ktoré by za normálnych okolností vyvolali reakciu, ale takto nechajú čitateľov či divákov chladných. Toto je umenie, ktoré revolucionári dokonale ovládajú.

Dôležitým aspektom propagandy počas Revolúcie je pôsobenie na podvedomej úrovni. Plinio Corrêa de Oliveira ju nazýva „tendenčnou“ hĺbkou Revolúcie: farby, priestory, tvary, hudba, móda, ľudské typy atď. Do

tejto kapitoly by bolo treba zahrnúť napríklad manipuláciu s fotografiami, symbolmi, gestami a znakmi, ktoré sú symbolmi revolty.

Konkrétny príklad propagandistickej diskriminácie: zatiaľ čo médiá s veľkým dôkazom uverejňovali správy o úmrtí Georgea Floyda a potom Raysharda Brooksa rukami polície, takmer nikto sa neunúval oznámiť smrť sedemdesiatšesťročného čierneho policajného kapitána na dôchodku Davida Dorna, ktorý bol chladnokrvne zabitý rabujúcimi výtržníkmi v Saint Louis. **Iným príkladom je ignorovanie prenasledovania kresťanov vo svete.**

Zaujímavou štúdiou o tom, ako propaganda manipuluje s naratívom o nepokojoch v Spojených štátoch, je štúdia autorov Danielle Kilgo a Summer Harlow z University of Indiana: *„Názory širokej verejnosti na protesty a sociálne hnutia za nimi sú do veľkej miery ovplyvňované tým, čo čítajú alebo vidia v médiách. Toto dáva novinárom obrovskú moc, pokiaľ ide o formovanie naratívu revolty“.*^[3]

Julio Loreda sa nebojí položiť „otázku za milión“, pre ktorú ho jeho neprajníci môžu obviňovať z konšpirátorstva. Priznám sa, sám som si ju ešte nikdy nepoložil. Znie provokatívne: **„Ako sa médiá dokážu medzi sebou skoordinať tak, aby uverejňovali rovnakým spôsobom rovnaké správy a zároveň zamlčovali alebo skryli ostatné správy?“** Tu vstupujeme do fascinujúcej ale delikátnej oblasti skúmania mechanizmov, ktorými sa revolučné sily medzi sebou organizujú. Podľa Loreda myslieť si, že toľko hráčov sa môže pohybovať na ihrisku v rovnakom smere a rovnakým spôsobom a za rovnakým cieľom bez koordinátora, ktorý by ich usmerňoval, je to isté, ako tvrdiť, že stovky písmen abecedy vyhodnených z okna sa môžu spontánne usporiadať na zemi tak, aby vytvorili báseň. Je to konšpiratívne? Neviem, ale stojí za to o tom uvažovať a všímať si to.

Kombinácia strach-sympatia

Revolučná psychologická vojna je založená na manipulácii s tým, čo Plinio Corrêa de Oliveira nazýva „kombináciou strachu a sympatie“. Pokiaľ ide o americkú verejnú mienku, táto sa obáva výbuchu rasového násillia s následným krviprelieváním a ničením, na druhej strane však má prirodzené sympatie k rovnosti rás a sklon pokojne prijímať etnické menšiny a začleňovať ich do amerického systému. Americká verejná mienka sa bojí rabovania a násillia, ale zároveň prejavuje spolupatričnosť s pokojnými demonštráciami a súcitiť s Georgeom Floydom.

Na tomto psychologickom pozadí revolučná propaganda zavádza to, čo brazílsky katolícky mysliteľ nazýva „**slovným talizmanom**“. V našom prípade týmto slovným talizmanom je slovo „rasizmus“ – vzbudzujúce široký rozsah dojmov a emócií, sympatií a averzií, ktoré ľudí privádzajú na nové ideologické cesty.

Juliovo Loredovi je jasné, že slovný talizman má veľkú propagandistickú účinnosť. Prečo? Pretože sa vyznačuje veľkou pružnosťou, ktorú je možné zneužívať, manipulovať ňou a predstavovať čoraz radikálnejším spôsobom. Pretože od odmietnutia „rasizmu“ v užšom slova zmysle, čiže od skončovania s diskrimináciou na základe rasy, je možné takmer nebadane **prejsť k odmietnutiu celej „rasistickej“ spoločnosti ako takej**, to znamená, že v boji treba ďalej pokračovať, teraz už proti každej diskriminácii: politickej, ekonomickej, kultúrnej, morálnej atď. Revolučná propaganda pomocou tejto psychologickéj techniky odvádza verejnú mienku od dokonale prijateľného ideálu a **ukazuje jej ideál, ktorý je dokonale anarchistický.**

Organizačná štruktúra stojaca za nepokojmi

Potom si peruánsky novinár Julio Loreda kladie ďalšiu otázku, a to či za nepokojmi v Spojených štátoch stojí aj nejaká organizačná štruktúra, alebo ide o spontánne a nekoordinované ľudové hnutia?

Odpovedá jednoznačne, že **základným prvkom každej revolúcie je existencia štruktúry** – ktorá obvykle nie je zrejma -, ktorá však vzbúry podnecuje, koordinuje a smeruje. Uvádza paradigmatický prípad tzv. *Grande Peur* (Veľký strach) z júla 1789, keď v jeden a ten istý deň, v rovnakom čase a rovnakým spôsobom v celom Francúzsku sa z ničoho nič objavili agitátori, ktorí podnecovali k revolte, vzbudzovali nervozitu a strach a pobádali občanov, aby vzali zbrane do rúk, pretože „Nemci prichádzajú!“ Všade zavládol nepokoj. Pod zámienkou, že treba brániť Francúzsko, kluby jakobínov dostali pušky od armády. O niekoľko dní sa síce zistilo, že **šlo o obrovský podvod a nepokoje prestali, ale jakobíni už zbrane nevrátili** a atmosféra elektrizujúceho šialenstva podnecujúceho Francúzsku revolúciu, sa ďalej vyostrovala.

V Spojených štátoch sa dnes deje čosi podobné. *„Ak sa protesty, ktoré sa potom zvrhávajú na nepokoje, konajú súčasne všade a všade sa používa podobná taktika a podobné slogany, nejde o dielo malého počtu vzbúrencov – cituje Johna Horvatha – Keď sa objavia palety tehál v blízkosti miest, kde dochádza k rabovaniu, toto nie je práca náhodných oportunistov. Ak majú vzbúrenci univerzálnu podporu médií, politikov, celebrit, vedúcich firiem a duchovenstva, ide tu o čosi viac. Toto úsilie, ktoré je už teraz globálne, je vedené ľuďmi, ktorí vedia, ako riadiť a smerovať udalosti k určitému cieľu. Tieto nepokoje nie sú spontánne ani náhodné. Hnutia tohto typu si vyžadujú organizáciu, myslenie a naratív. Potrebujú vyškolených militantov.“*^[4]

Podvratný a revolučný cieľ

Týmto sa Julio Loreda dostáva k hlavnému bodu tejto analýzy:

Podľa neho to, čo charakterizuje a definuje Revolúciu, je jej konečný cieľ, ktorým je **radikálne rozvrátenie poriadku**. Treba mať jasno v tom, že k revolučným vzbúram nedochádza na protest proti tej či onej situácii, ani preto, aby sa vyriešil ten či onen problém. Tieto vždycky slúži iba ako nástroj alebo zámienka. **Revolúcie sa robia preto, aby bol rozvrátený Poriadok.**

*„Vzbúrenci potrebujú násilie, pretože píšu naratív, ktorý potom všetci budú nasledovať – opäť cituje Johna Horvatha – Je to **starý naratív ľavice, podľa ktorého je história večným zápasom utláčateľov a utláčaných**. Vzbúrenci nechcú sociálnu harmóniu, pretože táto bráni napredovaniu revolučného procesu. Americká ľavica využila nepokoje na rozpútanie triedneho boja veľkého rozsahu. Všetky postavy tejto drámy, ktoré už poznáme, sú stále tie isté: potratári, aktivisti LGBT, socialisti, feministky a dokonca aj satanisti sa pridali k tejto Revolúcii proti ustanovenému Poriadku“.*

Nie náhodou americká ľavica označuje nepokoje ako “systémovú krízu”. Inými slovami povedané, **problémom nie je rasizmus**. Ľavica chce narušiť celý americký systém. Na tento účel využíva akýkoľvek sektor spoločnosti, ktorý je nahnevaný a chcel by zmeniť spoločnosť v akejkoľvek oblasti: potratári, LGBT aktivisti, socialisti, feministky, všetky rozhnvané hlasy „prenasledovaných obetí“ Ameriky atď. Teoretici Revolúcie hovoria o „**novom proletariáte**“ bojujúcim za to, čo Marcuse nazval „**rozšíreným a úplným rozpadom systému**“.

Záver Julia Loreda je ten, že súčasné nepokoje v Spojených štátoch sú súčasťou nového typu Revolúcie – vedci ju nazývajú „rozsiahlou molekulárnou revolúciou“ – ktorej predzvestou už boli napríklad udalosti v Chile na konci roku 2019. Je to **anarchistická revolúcia, ktorá sa snaží o rozloženie systému**, a ktorá využíva každú menšinu či sociálnu skupinu ochotnú sa vzbúriť proti niektorej oblasti ustanoveného Poriadku.

[1] *Crime Victimization Survey 2018*, tabuľka 4

[2] „Abortion: The overlooked tragedy for black Americans“, *Arizona Capitol Times*, 25-02-20

[3] „Nepokoje alebo odpor? Ako médiá podávajú nepokoje v Minneapolise, taký bude názor verejnosti na protest“, *Women’s Agenda*

[4] *John Horvath II, Tradičný rodinný majetok, §10*, 12-06-20

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/farebna-revolucia-v-usa-ako-podla-manualu/>